

S.E. HINTON

VECHTVIS

Vertaald uit het Engels
door Maartje Grooten

Nog eentje voor David

NOOT VAN DE AUTEUR

Er gebeurde iets gekks terwijl ik *Vechtvis* aan het schrijven was. Het boek dat ik zat te schrijven veranderde in een ander boek. Het wás al een paar keer veranderd: eerst was het een kort verhaal. Daarna werd het een roman, verteld vanuit het oogpunt van Steve (wat te gemakkelijk was). Ik besloot om Rusty-James als verteller te nemen. Een heel lastige keuze, ik moest dus vanuit een heel eenvoudig personage een heel complex verhaal vertellen.

In die tijd las ik een hoop over mythologie, en ik vroeg me af waarom de mensheid mythologie zo nódig heeft. Ik dacht dat ik mythen gebruikte om een verhaal te schrijven.

Bleek dat ik een verhaal gebruikte om een mythe te schrijven.

S.E. Hinton

augustus 2013

EEN

Een paar dagen geleden kwam ik Steve tegen.

Hij was enorm verbaasd – we hadden elkaar al een hele tijd niet gezien.

Ik zat op het strand en hij komt zo op me af en zei: ‘Rusty-James?’

Ik zei: ‘Ja?’, want ik herkende hem niet meteen. Mijn geheugen is een beetje verrot.

‘Ik ben het,’ zei hij. ‘Steve Hays.’

Toen wist ik het weer. Ik stond op, zand van me af kloppend. ‘Hé, ja.’

‘Wat doe jij hier?’ bleef hij maar zeggen, met een gezicht alsof hij z’n ogen niet kon geloven.

‘Ik woon hier,’ zei ik. ‘Wat doe jij hier?’

‘Ik ben met vakantie. Ik zit hier op college.’

‘Ja?’ zei ik. ‘Waarvoor zit je op college?’

‘Ik ga lesgeven als ik klaar ben. Middelbare, waarschijnlijk. Niet te geloven dit! Ik had nooit gedacht dat ik jou nog ’s zou zien. En uitgerekend hier!’

Volgens mij had ik net zoveel kans om hier te zijn als hij, zelfs al waren we nu ver van waar we elkaar voor het laatst hadden gezien. Mensen winden zich op over de raarste dingen. Ik vroeg me af waarom ik niet blij was om hém te zien.

‘Dus jij wordt leraar,’ zei ik. Dat was wel logisch. Hij had altijd al zitten lezen en zo.

‘Wat doe jij hier nou?’ vroeg hij.

‘Niks. Aanklooien,’ zei ik. Aanklooien is een heel populair beroep hier. Je kon gaan schilderen, bar-keepen of aanklooien. Ik had barkeepen een keer geprobeerd en vond het niks.

‘Sjonge, Rusty-James,’ zei hij. ‘Hoe lang is het wel niet geleden?’

Ik dacht even na en zei: ‘Vijf of zes jaar.’ Rekenen is nooit mijn sterkste punt geweest.

‘Hoe ben je hier terechtgekomen?’ Hij kon het gewoon niet loslaten.

‘Een vriend van me, Alex, een gast die ik in de jeugdgevangenis heb ontmoet, en ik, wij zijn gewoon een beetje gaan rondzwerven toen we vrijkwamen. We zijn hier al even.’

‘Serieus?’ Steve was niet veel veranderd. Hij zag er zo’n beetje hetzelfde uit als eerst, behalve dan die snor die maakte dat hij eruitzag als een klein jochie op weg naar een Halloweenfeestje. Maar er zijn er tegenwoordig veel die een snor laten staan. Ik heb daar nooit zoveel mee gehad.

‘Hoe lang heb je gezeten?’ vroeg hij. ‘Daar ben ik nooit achter gekomen. We zijn verhuisd, weet je wel, meteen na...’

‘Vijf jaar,’ zei ik. Ik kan me er niet veel van herinneren. Zoals ik al zei is mijn geheugen een

beetje verrot. Als iemand iets zegt dat me eraan doet denken, kan ik me wel dingen herinneren. Maar als ik het alleen moet doen, kan ik het niet echt meer. Soms zegt Alex iets wat me aan die jeugdgevangenis doet denken, maar meestal niet. Hij vindt het ook niks leuk om daaraan terug te denken.

‘Ze hebben me een keer in de isoleer gestopt,’ zei ik, omdat het leek alsof Steve ergens op wachtte. Hij keek me vreemd aan en zei: ‘Oh? Rot voor je.’

Hij staaarde naar een litteken dat langs mijn zij omlaag loopt. Het ziet eruit als een dikke witte streep. Wordt ook nooit bruin.

‘Dat komt van een messengevecht,’ zei ik tegen hem. ‘Lang geleden.’

‘Weet ik. Daar was ik bij.’

‘Ja,’ zei ik, ‘dat klopt.’

Heel even kon ik me het gevecht herinneren. Het was alsof ik er een film van zag. Steve keek heel even weg. Ik kon merken dat hij zijn best deed niet naar de andere littekens te kijken. Ze zijn niet echt opvallend, maar ze zijn ook weer niet zo moeilijk te zien, als je weet waar je moet kijken.

‘Hé,’ zei hij iets te abrupt, alsof hij van onderwerp wilde veranderen. ‘Ik wil je aan mijn vriendin voorstellen. Ze gaat dit niet geloven. Ik heb je sinds ons dertiende? veertiende? niet meer gezien. Alleen ik weet niet’ – hij keek naar me met zo’n half

grappende, half serieuze blik – ‘jij blijft toch wel van andermans meiden af?’

‘Ja joh,’ zei ik. ‘Ik heb een meisje.’

‘Of twee, of drie?’

‘Eentje maar,’ zei ik. Ik hou dingen graag simpel, en God weet dat eentje al ingewikkeld genoeg kan zijn.

‘Laten we ergens afspreken om te gaan eten,’ zei hij. ‘Kunnen we over de goeie ouwe tijd praten. Man, ik ben zo ver gekomen sinds toen...’

Ik zei geen nee toen hij een tijd en een plaats noemde, ook al hoefde ik echt niet zo nodig te praten over de goeie ouwe tijd. Die herinnerde ik me niet eens.

‘Rusty-James,’ zei hij, ‘ik schrok me echt rot toen ik je voor het eerst zag. Ik dacht dat ik geflipt was. Weet je wie ik heel even dacht dat je was?’

Mijn maag balde zich samen tot een vuist, en een oude angst begon langs mijn ruggengraat omhoog te wriemelen.

‘Weet je op wie je echt precies lijkt?’

‘Ja,’ zei ik – en herinnerde me alles. Ik zou het best prima hebben gevonden om die ouwe Steve weer te zien, als hij me maar niet aan alles had herinnerd.

TWEE

Ik was aan het rondhangen bij Benny's om te poolen, toen ik hoorde dat Biff Wilcox van plan was om me af te maken.

Benny's was de hangplek voor de onderbouwers. Eerst was die van de bovenbouwers, maar toen de jongeren erheen kwamen, gingen zij weg. Benny was daar best pissig over. Onderbouwers hebben minder uit te geven. Hij kon er alleen niet veel aan doen, behalve de pest hebben aan de jongeren. Als een tent aangewezen wordt als hangplek, dan is er niks meer aan te doen.

Steve was er, en B.J. Jackson, en Smokey Bennet, en nog een paar anderen. Ik was aan het poolen met Smokey. Waarschijnlijk was ik aan het winnen, want ik kon behoorlijk goed poolen. Smokey was chagrijnig omdat hij me al geld schuldig was. Hij was blij toen Midget binnenkwam en zei: 'Biff zoekt je, Rusty-James.'

Ik miste m'n stoot.

'Ik zit nergens verstopt.' Ik stond op mijn keu geleund, en wist heus wel dat ik dit potje niet af ging maken. Ik kan niet aan twee dingen tegelijk denken.

'Hij zegt dat-ie je af gaat maken.' Midget was een lang mager gastje, langer dan alle anderen van onze

leeftijd. Daarom noemden we hem Midget: dwergje.

‘Zeggen is niet doen,’ zei ik.

Smokey zette zijn keu weg. ‘Biff is een linke gozer, Rusty-James,’ zei hij tegen mij.

‘Valt best mee. Wat is zijn probleem, trouwens?’

‘Iets wat jij tegen Anita hebt gezegd op school,’ zei Midget.

‘Jonge, ik heb niks anders als de waarheid gezegd.’

Ik vertelde hen wat ik tegen Anita had gezegd. B.J. en Smokey vonden ook dat het waar was. Steve en Midget werden rood.

‘Sjezes,’ zei ik. ‘Hoezo moet hij daar nou een probleem van gaan lopen maken?’

Ik vind het irritant als mensen me af willen maken om de een of andere suffe reden. Of om iets boeiends, dat maakt me niet zoveel uit.

Ik ging naar de bar en haalde een chocomel. Ik drink altijd chocomel in plaats van cola of zoiets. Die colatroep verpest je ingewanden. Het gaf me even tijd om na te denken. Benny was met een hele hoop gedoe een broodje aan het klaarmaken, en hij liet me merken dat hij niet zomaar ging ophouden waar hij mee bezig was om mij een chocomel te brengen.

‘Dus wat gaat-ie d’r aan doen? Mij afmaken, bedoel ik.’

Ik ging in zo'n zitje met banken zitten, en Midget schoof tegenover me. Alle anderen kwamen er omheen staan.

'Hij wil met je afspreken op het lege stuk land achter de dierenwinkel.'

'Oké. Ik neem aan dat hij alleen komt?'

'Zou ik niet op rekenen,' zei Smokey. Hij probeerde me te laten merken dat hij aan mijn kant stond, zodat ik ons verziekte potje poolen zou vergeten.

'Als hij maten meeneemt, neem ik ook maten mee.' Ik was niet bang om met Bill te vechten, maar ik zag niet in waarom ik het stom zou moeten aanpakken.

'Ja, maar je weet toch hoe dat dan gaat,' kwam Steve ertussen. 'Dan gaat iedereen meedoen. Jij neemt mensen mee, hij neemt mensen mee...'

Steve was altijd zo voorzichtig in die dingen.

'Als je denkt dat ik in m'n eentje naar dat stuk land ga, ben je niet goed snik,' zei ik tegen hem.

'Maar...'

'Je moet luisteren, Biff en ik regelen dit zelf. Jullie zijn er gewoon bij als publiek, ja? Niks mis met publiek.'

'Je weet dat het zo niet zal gaan.' Steve was veertien, net als ik. Hij zag eruit als twaalf. Hij gedroeg zich als veertig. Maar hij was ook mijn beste vriend, dus hij kon dingen zeggen die ik van niemand anders zou pikken.